

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: ГЖ-185/12
Дана: 01.03.2012. године
К р а г у ј е в а ц

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Обрена Јездича, председника већа, Снежане Ковачевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца Предузећа „К. М.“ АД Јужна индустријска зона, са седиштем у А., чији је пуномоћник А. Л., адвокат из Б., против тужене Р. С., коју заступа Републичко јавно правобранилаштво, Одељење у К., на чијој страни су умешачи А. М. из Б. и Х. „И.“ АД у А., чији је пуномоћник С. Л., адвокат из Б., ради утврђивања права својине и др, вредност предмета спора 10.514.867,60 динара, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу П-71/10 од 28.10.2011. године, у седници већа одржаној 01.03.2012. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДА СЕ пресуда Вишег суда у Крагујевцу П-71/10 од 28.10.2011. године и предмет враћа истом суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Изреком побјане пресуде I одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца Предузећа „К.М.“ АД у А., којим је тражио да се утврди да је тужилац власник објекта број 1, зграде пословних услуга – „експлоатација“ постојећег на кп.бр.1934/4, уписаног у V лист 1 део ЛН.бр.7215 КО А., а што је тужена Р. С. дужна да призна и трпи и дозволи да тужилац своје право упише у земљишну или другу јавну књигу.

Изреком под II одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је тужилац ванкњижни власник објеката број 2 до броја 7, ближих назива као у том делу изреке постојећих на кп.бр.1934/3 уписаних у V лист 1 део ЛН.бр.7215

КО А. и да је књижни држалац истих, а што је тужена Р. С. дужна да призна и трпи и дозволи да тужилац своје право упише у земљишну или другу јавну књигу.

Изреком под III одбијен је тужбени захтев истог тужиоца према истој туженој којим је тражио да се утврди да је тужилац носилац права коришћења на кп.бр.1934/4 површине 1.19.70 ха уписане у А листу ЛН.бр.7215 КО А. те да тужена то призна и трпи и дозволи да тужилац своја права упише у земљишну или другу јавну књигу, као и да се наложи Служби за катастар непокретности А. да на основу ове пресуде изврши упис права тужиоца на непокретностима ближе описаним у претходним ставовима изреке пресуде.

Изреком под IV обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 206.873,00 динара.

Против ове пресуде тужилац је благовремено, преко свог пуномоћника, изјавио жалбу побијајући је из свих законских разлога предвиђених одредбом чл. 360 ст. 1 ЗПП.

Тужена и умешачи на њеној страни поднели су одговоре на жалбу у којима су предложили да се жалба тужиоца одбије као неоснована.

Испитујући оспорену пресуду на основу чл. 372 ЗПП, Апелациони суд је утврдио да је жалба основана.

Првостепена пресуда донета је уз битну повреду поступка из чл. 361 ст. 2 тач. 12 ЗПП и на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а на шта се основано и у жалби указује.

Наведена битна повреда састоји се у томе што пресуда не садржи потпуне и јасне разлоге о свим одлучним чињеницама и што су дати разлози супротни стању у списима.

На основу разлога из побијане пресуде и стања у списима предмета произилази да је тужилац један од правних следбеника РО „Б. Б.“ у А., која је била држалац објеката и земљишта означеног као кп.бр.1934/4 КО А., последњих 40 година односно до 1989. године, а што произилази и из споразума од 19.09.2008. године који је закључен између тужиоца и АД за туризам и угоститељство „Б. Б.“, Специјалне болнице „Б. Б.“. У евиденцији тужиоца односно његовог правног претходника наведене непокретности, које су предмет спора, водиле су се као њихова основна средства. Међутим, у листу непокретности број 7215 КО А. кп.бр.1934/4 са зградом означеном као објекат број 1 који је изграђен пре доношења прописа о изградњи објеката уписана је као државна својина на име тужене Р. С. која је уписана и као

корисник парцеле, која представља градско грађевинско земљиште, наведеног објекта број 1 и као држалац осталих објеката означених од броја 2 до броја 7 који су изграђени без одобрења за градњу.

У разлозима побијане пресуде наведено је да се не могу применити одредбе чл. 266 до 268 раније важећег Закона о удруженом раду на које се позивао тужилац, као правни основ за стицање права својине и права коришћења на непокретностима који су предмет тужбеног захтева, а са разлога што се наведене законске одредбе односе на стицање друштвених средстава у корист држаоца само уколико су друштвена средства претходно била у својини другог друштвеног субјекта или у својини физичког лица. Како су у конкретном случају спорне непокретности сво време биле у државној својини као градско грађевинско земљиште суд је оценио да тужилац, по наведеном правном основу, није могао стећи право својине и право коришћења.

Првостепени суд је испустио из вида чињеницу, а на шта се основано и у жалби указује, да је тужилац својину на објекту број 1, згради пословних услуга – „експлоатација“ а која је саграђена пре доношења прописа о изградњи објеката тражио по основу изградње својим средствима, а да је на осталим објектима од броја 2 до броја 7 на истој парцели и у истом листу непокретности тражио да се утврди да је њихов ванкњижни власник и књижни држалац, такође по основу изградње својим средствима, а којим поводом првостепени суд није дао било какве разлоге нити је тражио да се о томе изјасни заступник тужене, који иначе у одговору на жалбу не спори чињеницу да је правни претходник тужиоца спорне објекте изградио својим средствима и да се тужена не налази у њиховој државини и да се не би противила упису својине на објектима у корист тужилаца, а да се право коришћења на кп.бр.1934/4 у корист тужиоца може тражити у управном поступку ако су за то испуњени услови из чл. 70 и 102 Закона о грађевинском земљишту и чл. 72 и чл. 80 ст. 1 Закона о јавној својини.

У поступку пред првостепеним судом није утврђено када је тужена Р. С. и по којем правном основу, уписана као носилац државне својине а истовремено и као корисник и као држалац парцеле и наведених објеката на истој.

Такође, није утврђено на кога је била уписана означена парцела приликом обнове и оснивања земљишних књига у КО А., када је саграђен објекат број 1, зграда пословних услуга као и други објекти и чијим средствима и на кога је била уписана као власника односно корисника и како су се кретале промене у земљишним књигама у погледу ових уписа и када је евиденција из земљишних књига прешла у катастар и да ли је до дана пресуђења било неких промена евиденције у катастру.

Такође није утврђено када су се, како и по ком основу спорне непокретности које су биле познате као Стари погон „К. М.“ нашле у државини тужиоца, коју не спори ни тужена и да ли су спорне непокретности биле предмет купопродаје, код утврђене чињенице да је тужилац приватизован 2004. године .

С обзиром да у првостепеном поступку није утврђен историјат промена земљокњижног стања, док се евиденција о спорним непокретностима водила у земљишним књигама остало је неразјашњено ко је био уписан као корисник спорних непокретности у периоду од 11.12.1976. године до 31.12.1988. године, до када је био на снази Закон о удруженом раду, а што је било од значаја за правилну примену одредби чл. 266 до 268 наведеног Закона и оцену активне и пасивне легитимације странака.

Према одредби чл. 37 ст. 1 и 2 Закона о државном премеру и катастру и уписима права на непокретностима („Службени гласник РС“ број 83/92 са каснијим изменама), а који је важио у моменту уписа у катастар права на спорним непокретностима, било је прописано да катастар непокретности између осталог садржи и податке о држаоцима непокретности који се уписују у катастар непокретности у односу на одговарајућу катастарску општину и катастарску парцелу.

Код утврђене чињенице да је у лист непокретности број 7215 КО А. уписано да је тужена Р. С. и држалац зграда број 2 до броја 7 на кп.бр.1934/4 КО А., а да је суд утврдио да је њихов држалац правни претходник тужиоца и тужилац, нејасни су разлози због чега је одбијен део тужбеног захтева садржан у изреци под II а којим је тужилац тражио да се упише као књижни држалац истих непокретности, а којим поводом у побијаној пресуди нису дати било какви разлози.

На основу свега изнетог произилази да је побијана пресуда, уз учињену битну повреду поступка, донета и на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања а због чега се не може испитати ни правилност примене материјалног права на које се суд позвао.

Због свега наведеног првостепена пресуда морала је бити укинута на основу чл. 376 ст. 1 и 377 ЗПП као и одлука о трошковима јер зависи од коначног исхода парнице.

У поновном поступку првостепени суд ће отклонити пропусте на које му је указано и на основу резултата целокупног расправљања, уз примену правила о терету доказивања и уз оцену и других жалбених навода и навода из одговора на жалбу, донеће правилну и закониту пресуду узимајући у обзир и правне основе на којима тужилац заснива тужбене наводе и тужбени захтев.

Претходно поменуте процесне одредбе из раније важећег ЗПП („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09) другостепени суд је применио на основу упућујуће одредбе из чл. 506 ст. 1 сада важећег ЗПП („Службени гласник“ број 72/11) који је ступио на снагу 01.02.2012. године.

**Председник већа-судија,
Обрен Јездић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**